

Supernaturálové – lovci

Kým jsou

Lovci jsou starým tajným řádem, který sám sebe vidí coby boží nástroj pro boj proti temným silám. Služba křesťanské církvi pro ně představuje smysl života, ať už v podobě aktivní bojové činnosti, nebo jen prosté vnitřní připravenosti kdykoliv přijmout svěřený úkol a ten, byť i za cenu vlastního života, splnit. U většiny lovců se přitom nejedná o zaslepený fanatismus, ale spíše vysokou míru racionálního odhodlání. Řád je však stále schopen mírového soužití s ostatními příslušníky stínu a především ve vyšších patrech hierarchie už dávno vládne politický i mocenský realismus. Přílišná iniciativa či veřejné excesy nejsou vnímány nijak pozitivně, neboť řád dlouhodobě oslabují a v moderních časech již nemají své místo.

Na rozdíl od ostatních supernaturálů lovci nemají žádnou vyloženou slabost, ale jejich nadpřirozené schopnosti jsou také více limitované. Při riziku přímého střetu s jiným supernaturálem se tak proto musejí výrazně více věnovat přípravám a spoléhat na externí vybavení, aby kompenzovali přirozenou převahu protivníka.

Lovci se dožívají přibližně stejného věku jako lidé a ačkoliv přirozené důsledky jsou na nich méně znatelné, stále tu jsou. Hlavní výhodou řádu je relativně dobrá nahraditelnost jednotlivce. Lovecké dítě sice může přijít na svět pouze početím čistokrevného páru, ale porodnost v podstatě není přímo omezená. Schopnosti lovců jsou navíc z velké části dané výcvikem, tudíž je lze nasadit relativně brzy a mladé supernaturály jiných druhů mohou za vhodných podmínek i překonat.

Dzhləd

Lovci mezi lidmi ani při detailnějším pozorování ničím příliš nevyčnívají. Často se oblékají v souladu s přirozeným pragmatismem. Snaží se na sebe příliš neupozorňovat a povětšinou žijí jako příslušníci středních vrstev, jejichž životní styl je zdánlivě ten nejobyčejnější z obyčejných. Aktivní členové preferují volné oděvy skýtající dostatek možností pro ukrytí zbraně či jiného vybavení, kupříkladu dlouhé kabáty. Oblíbené jsou mezi nimi i klobouky se širokou krempou, ale jen na misích. Všichni lovci bez výjimky u sebe pak také nosí nějaký náboženský symbol, pro informované dokládající jejich příslušnost k řádu a postavení v hierarchii.

Od kud pocházejí

Řád byl založen v Itálii 12. století za pontifikátu papeže Lucie III. ještě coby součást tehdy vznikající inkvizice. Náměstka Kristova k tomu vedl především narůst dnešními slovy nadpřirozených jevů po celém světě a také snaha posílit svoji vlastní pozici v Římě. Jenom hlava katolické církve měla dostatek prostředků i právo ospravedlnit to, co se po řadu měsíců dělo hluboko v katakombách pod městem. Vytvoření božích válečnicků byl náročný a zdoluhavý proces, provázený celou řadou prvotních neúspěchů. Vybraní jedinci z řad církve podstupovali alchymistické procedury, které je měly učinit silnějšími, rychlejšími a po všech stránkách schopnými vzdorovat stvořením temnoty v otevřeném boji. Ty, kteří přežili, čekali tvrdý výcvik a studium nekonečných svazků o všech podobách zla, nashromážděných církví v průběhu staletí. Za takovou cenu byl položen základní kámen dnešní lovecké společnosti.

Společnost

Řád lovců se vyznačuje velmi silnou centralizací, do jisté míry celkovým fungováním připomínající armádu. Každý má své místo a za prohřešky následují ze strany autorit přísné tresty. Hlavou řádu je vždy papež, fakticky jej však skrze další zasvěcené hodnostáře řídí kardinál v čele Kongregace pro nauku víry. Ti všichni, ač jsou považováni za součást řádu, přitom nejsou supernaturálové, ale pouze nadaní. Z určitého úhlu pohledu v tomto případě tedy jsou sami lovci pouze nástrojem jiných pro zprostředkování vlivu na chod světa. Už od dob založení řádu je navíc postoj církve k božím válečníkům poněkud rozpolcený a v moderních časech se situace ještě zkomplikovala. Mnozí v nich vidí hrůzné dědictví minulosti, temné tajemství, které musejí s hanbou skrývat a nejraději by všechny lovce vymazali ze světa. Jiní souhlasí s myšlenkou jejich potřeby, ale i tak jsou zajedno v tom, že jim nesmí být dána do rukou reálná moc. Současný papež a hlava Kongregace jsou navíc odpůrci radikálních postupů a naopak zastánci diplomacie za účelem dosažení pokud možno pokojného soužití s ostatními příslušníky stínu. Zároveň však, naštěstí pro lovce, odmítají jakékoliv myšlenky na tichou likvidaci řádu, či cokoliv podobného.

Mocenská pozice lovců je sice pevná, ale v celosvětovém měřítku je jejich vliv slabší, než ostatních supernaturálů. Fakticky kontrolují šest evropských států, které představují páteř řádu a pak menší počet enkláv porůznu po světě, jejichž význam je ale již spíše symbolický.

Všechny lovecké děti procházejí zasvěcením do řádu ihned po narození, ale může to být, a často také bývá, to jediné, co s ním kdy budou mít doopravdy společného. Technicky jim náleží hodnost novice bez příslušnosti, ale je to spíše jen formalita. Pokud však některý podstoupí i doplňující výcvik a alchymistické procedury, bude takový poté povýšen mezi adepty některé z kapitul. Dalšího hodnostního stupně, tovaryše, lze dosáhnout úspěšným složením zkoušky, nejčastěji ve formě samostatné mise. Pokud se osvědčí, po letech aktivní služby může následovat další povýšení na lektora. Ti představují již plnoprávné lovce. Každá uvedená hodnost má navíc vždy právě tři stupně, kdy čerstvě povýšený náleží ke třetímu a aspirant na vyšší hodnost k prvnímu stupni. Dle zásluh a schopností může dojít ještě k individuálnímu povýšení lovce na mistra. Jeho postavení rámcově odpovídá v hierarchii církve hodnosti biskupa a sám může udělovat povýšení až po tovaryše prvního stupně. Spolu s lektory mohou mistři v rámci kapitul zastávat rovněž individuální úřady a představují páteř loveckého výcviku i vedení operací. Poslední, nejvyšší hodností je velmistr. Těch je celkem šest. Stojí v čele loveckých kapitul na území Říma, Vídně, Curychu, Madridu, Dublinu a Istanbulu. V hierarchii církve jim náleží ekvivalent hodnosti arcibiskupa. Pouze oni povyšují lektory a mistry.

Tajemství nesmrtnosti

Řád zná pouze jediný způsob, jak ošálit smrt. Lovec musí ještě za života podstoupit liturgický obřad, při němž bude odštěpena a poté do posvátné relikvie vložena část jeho duše. Pokud by došlo k pozdějšímu úmrtí lovce, bylo by hypoteticky možné další liturgií takto uchovanou část duše přenést do nového těla. Celý proces s sebou pochopitelně nese celou řadu rizik, kdy samotná náročnost liturgií je tím nejmenším problémem. Předně už samotná ztráta části duše, může mít na lovce neblahé následky. Jsou známy případy, kdy takový zešilel, rozvinuly se u něj psychické poruchy, utrpěl trvalé fyzické následky, nebo obřad vůbec nepřežil. I v případě bezproblémového průběhu pak rekonvalescence zabere řadu týdnů, někdy i měsíců, než je lovec znovu schopen plnohodnotného života. V relikvii lovec navíc získává i určitou slabost, poněvadž její fyzické zničení by mu přivodilo značný šok, pravděpodobně opět s následkem smrti. Ani samotné převtělení pak není o nic jednodušší. Přenos duše může absolvovat jen pečlivě vybraný kandidát z řad lovců a nese obdobná rizika, jako proces odštěpení. Navíc

ačkoliv se daný jedinec vědomě obětuje, původní duši nelze nikdy zcela odstranit a vždy z ní zůstane jakási základní esence, která se s odštěpkem zkombinuje. Výsledná osobnost tedy nikdy nebude zcela totožná, jako původní lovec. Odštěpek duše se navíc po provedení odštěpení nijak nevyvíjí, zkrátka přeneseno bude přesně to, jaký lovec byl a co znal v době obřadu. I nově zformovanou duši lze v teorii vždy znovu rozštěpit, ale dosud se to povedlo jenom v několika málo případech. Žádná duše nemůže být obřadu podrobena vícekrát, ani odštěpenou část nelze žádným způsobem „aktualizovat“.